

שאיתו ביום דף ע' שיש מצוה לראות בעשיית מצות
משמעותם ברוב עם הדעת מלך והמלך הוא רק שליכא
בראייה משום אין מعتبرין על המצות מהר שאין
בוקע בה עיריש ברשיין. איך שמעין מפilia שלראות
בעכירה יש איסור דודא ברוב עם הוא ח"ז בזין
מלך. מ"ט מסתבר שאין לנצל בשכיל זה סצנת
מילה בזמנה שחוויה היא על כל ישראל וכיש על
המוחל כשלייכא מוחל אחר שעליו הו החוב ביהודה
וכיד כטפין אותו כדאיתא בירוש"ס רס"א. ומחייב
לייל' לשם למול אף שיראה בעשיותם עבירה דחלול
שבת אבל תיכף אחר מעשה המילה אין להשאר שם.
דיזוג.

משה פינשטיין

סימן קנו

בנر שאין סחרי שלא קיבל מצות אף
שאמר בפיו שמקבל

די' דעשיות תרפיט ליוובגן.

מע"כ יידי הרב הגאנן המפורנס מהרי"ד שמעון
טרעבניך שליט"א הנכבד האדיאץ.

במה שנסתפק כתירה אם גור שלא קיבל עליו מצות
אם נחשב גור, פשות וברור שאין גור כלל אף בדיעבד
וקן הורה אבא מררי הגאנן זצלהה הלכה למשעה
בסטראבן בעובדא כו' שאין גור כלל בין לקולא בין
לחומרא שקבלת מצות גור מעכבר כדאיתא בירוש"ס
רס"ח סע' ג'. ואף אם אמר בפיו שמקבל מצות אם
אן סחרדי שאין מקבל עליו באמת אינו כלום. ונור
שמהני לשם אישות בדיעבד, איירי שבשביל ואישות
קיבל עליו מצות באמת והוא ברור ופסות וכל זה אמר
אבא מררי הגאנן בפירוש או כשרה. ובכלל אני
ירדע טעם הרבענים הטוענים בזה דאי לדיינו עכ"ט
אויה תועלת הם מביאין בזה לכל ישראל שמקבלין
גרים באלו דודאי לא ניחא להקב"ה ולעם ישראל
שיתערבו גרים באלו בישראל. ולдинא פשוט שאין זה
גור כלל.

דיזוג.

משה פינשטיין

להיבנו אף בכ' חברות ומולשן הגמ' משמע שגם
מותר לכתחלה. חות' גם חדש ר' אחד בשיד' אבוח
בירושלמי שאף שבונם יכול לעשות החותך והפריעת
בכת אחת מ"ט יכול לעשות בכ' מעשים ואין חושש.

עכ"ט שמעין שבונם היו מקומות שעשו בחטיפה
אתה גם הפריעת ולא בافظון כמו שעשה המוחל
שכתב תורתיה, והוא גם מקומות ואולי רוכם שעשו
בכ' פעמים תחול הערלה ואחיך בקריעת עור והפריעת
בגפוון כדאיתא במדרש שחוויט אלמא דין קפידא
לדין גם לענן לכתחלה. וגם כפי שהוכחה מנג'י
דיזון ומהירושלמי רשאי לעשות כן גם בשבת וכן
משמע גם מסדור הרעבץ שכח שיש שעשו כן
ושיבת שהוא זהירות ולא הזכיר שלא יעשה כן בשבת.
ונט' אם היה אסור בשבת לא היה משוכחים שיותר
היה טוב שלא ירגilio ליה כדי שלא יעשה כהרגלים
גם בשבת אלא ממשע שמתיר לעשות כן גם בשבת.

ומצד ברכת להכניסו הנה דעת ר'ית והרבאים
הערין ועוד ראשונים שברכה זו א"צ עובר לעשיטן
אך יעצצת הראי'ש שכן איתא גם בשיע' שיברכ בין
חתוך לפריעת הא בגין המוחל אסור לו לחכות בהפריע'
עד שיברכ אבי הבן בטז' ס"י רס"ה סוף סק"א אלא
הוא רק שהתחלה הברכה יהיה עובר לעשיטן זה
יכול גם כשהוחותם המוחל בב"א כשיתחיל תיכף אחר
ברכת המוחל שתתיה התחלה קודם גמר החותן.

דיזוג.

משה פינשטיין

סימן קנו

אם ציד המוחל ללכט לבית שיראה
בחילול שבת

כי' טבת תש"ח.

מע"כ יידי ר' רוזענבלט שליט"א מהל בעיר
אטלאנטא.

בדבר שמודמן למע"כ ברית מילה אצל עובי דת
שמחללים שבת בפניו ומיתה בידם ואין
שומעין לו ששאל מע"כ אולי לא ילק' בשויידן לו
עד פעם בירת אצל אנשים עובי דת כדי שלא יראה
החלול שבת לע"ד אף שודאי יש איסור על האדם
לייך למקום שעוברין על איסורי תורה וראייה ממה

עוד איסורים. אך אפשר שמי' והוא זכות שאף רשאי ישראל עדיפתי מעכרים וגם הוא זכות מהמת דניאו ליה במאי עבד אביו ובפרט אחרי שם אמר נתגירה שבאונן זה הוא יותר זכות ועיין בחassis טי רנגן שוטר שבוח לא יכול למוחות כשיגיד לו בא בפיו סקיח לנו יותר קרוב שהוא זכות אבל לצתת מידי ספק לגמורי היה טוב לומר להטבilo כשיגידו.

ובדבר גנות האם והאי צריכה לקבל מצות בפני שלשה ולהזכיר לה שבת ונגד ואיסור מאכלות אסורת בעת הטבילה בפני השלהה. טוב להודיע להב"ד שיהיו בעת הטבילה שהיא מעוברת להוציא מספקו של הדגמ"ר בסע' ר.

ובדבר הקידושין וחופה מכין שהיא מעוברת ממנה מסתבר שא"צ להמתין נ' החדש להגדמ"ר דעתו עד עדיפא מוקנה והבא כית שחויקת כאשרו לא גרע מגר שנגניר ואשתו עמו שנ"ב לא משחת כיוצא בו בישראל שזו טעם הדגמ"ר בס' רס"ט סע' ט עייש.

גיסו ידיו.

משה פינשטיין

סימן קנס

בדבר הב"ד לגורות אם צריך שישיו

כולם ת"ח

ד' אדר תש"ז.

מע"כ יידי הרה"ג ר' נחמן יוסף גאלדשטיין
שליט"א שלוי וברכת.

בדבר אם צריך שישיו הב"ד לגורות כל השלהה ת"ח דוקא הנה אף שבשלוח הגם יבמות דף מ"ז איתא ת"ח אבל ברמביים פ"ד מא"ב ה"ו כתוב שלשה עומדין עיג ולא הזכיר שישיו ת"ח ומלא הקשו עליו נ"כ מגמ' משמע שבורי דלאו דוקא נקט בגמ' ת"ח אלא משום דברי שיזעוזו מקצת הריננים נקט ת"ח וכחא דמצינו בסוטה דף ז' שאמור במתני' ומוטרין לו שני ת"ח ומסיק בגמ' שהוא רק כדי שידעו לאתורי בית וכו' הוא במכות דף י' שמה שאיתא במתני' ת"ח הוא או בשbill התראה להטקשה או לדבר עמו שלא יחרגנו שדברי ת"ח יותר מעילם שאיכי אין קפidea בדוקא ת"ח אלא שידעו להתרזה

ליית מאי דעביד רק אווד עכ"פ אכן שנימא סביר דצורך גם ביד לדין זכיון. זה שיק להזיך גם במליה אבל איב' גלעדי פשוט שהוא דוקא בגין לו אב אבל ביש לו אב שמורש בטור וש"ע שכיל לגיר אותו ואיצ' לב"ד לדין זכיון ממש דמות ברור הוא לו דניאו לו במאי עבד אביו גם להטור וש"ע לא יצטרך ביד למילה אלא מדין גנות ולכך מה שכתבתי לעיל שיתור גנותה כגב' לא יצטרך ביד ולכח' יותר מספק לא hei.

והנה אף באביו ישראל אף שלא נחשב אביו לענין יחוס מ"מ לעניין זה דניאו לו במאי דעביד אביו חזאי הוא אביו ולכון אם אביו צוה למלול למצוות איצ' ביד אלא מדין גנות שהוא רק ספק. ואף אם מל אותו מחמת שטעה שהוא ישראל והיב במליה נמי נחשב מילת לגורות כדמותם ביבמות דף מ"ה ואיספק בש"ע סע' ג' שמועל טבילה לנדרת וטבלתו לкриו אף שלא נתכוין לגורות זו לא טעה שכבר הוא גר וכיכ' במליה דמ"ש. ולכן כית' שמה שצורך להטיף דם ברית בנתג'יר כשהוא מחול זה א רך מספק זו ריח פסק ואיצ' להטיף ומה"ט כתוב הרואה ביבמות דין מברכין וזה מברכין וככ' כתוב הדין בשת בת דף קל"ג גם בטעם הרמביים שתכתב שאין מברכין שהוא מחותמת אספסקא ליה וכן איתא בבאו ר' גורי'א סימן רס"ח סק"ג ואף שאני בחודשי כתבותי בדעת הרמביים שטובר בהדי לצריך הטפה ותירצתי בדרכ' אחר זאת אין מברכין מ"מ לדינא הוא רך ספק מצד סברות גരיה וכדסבורי הרא"ש והרין וגרא"א. ונמצא שיש כאן הרבה ספקות שלתביה איצ' ביד במליה ואף בנתג'יר מהלו. ובפרט שיתור גנטה בהב"ח וכדכארתוי להטוף וב"י וכן יש מטעם לסתור שלא יצטרך הטפה דם ברית ביד. אך אם אפשר טוב לעשות הטפה דם ברית בפניהם ביד ודי בטפה אותן.

ומה שכתב תריה' שנברי אין לו דין קטן אם הוא בן דעתו איתו ברור הדבר. ובמ"הanca שנעשה בונה ישראל זה עשה שוכין עבورو לתוט' כתובות שם ודאי לא עדיף מישראל לאחר הגנות הא ודאי היה בדיון קטן עד שיביא ב"ש אחר שיהיה ב"ל י"ג שנה כישוראל. וגם בן ד' שנים עדין איתו בן דעת. אך נכון הדבר כשיגיד להטבilo. עוד הפעם לגורות בפני ביד משום שלא ברור הדבר במדינה זו שהוא זכות כיוון שבעהיד קרוב שחוו לא ישמור שבת וכדומה

וז"ס י"ח דוגר שנងיר לבון העכו"ם ולא ידע משפט
אף לא מע"ז ומימ"מ הוי גור מושם דהتم קבל כל
מה שחייבנו בני ישראל הויו קבלה טוביה על כל
התורה אף שלא ידע הרינים כל וכמו שבכל גור
א"צ שידייעו כל המצוות ובידיעבד סני בל"ה הדרעה
כל נטפורש ברמב"ם וש"ע סע"י ייב אבל כשלא
קיבלו איזו מקבלין דוחו עיקר הגורות וברוב הגורות
שבמדינה זו שבבבבאל אישות אין מקבלין המצוות
אף כשאומרים בפיהם מקבלין דוחו כנ"ע טרמן
דוא לא תהיה עדיפה מבعلا שהוא מופקר ועובר
על כל דיני התורה. אך מ"מ אולי גיורת זו תקבל
המצוות וכן איני אומר בוה כלום לכתירה כי יש
הרבה ורבנים בבנו יארק מקבלין גרים כאלו וממילא
אין לי לומר בוה איסוריין אבל אני אין דעתך נזהה
ונם דעת אבא אמריו הגאון זצ"ל לא היה נזהה מזה
אבל לא אמינה איסוריים בוה וכתריה יעשה כפי
הبنתו ודעתו וכפי הדוחך. וספר אתיעזר שהביא
כתירה לא ראיינו עידין.

ומדיין נטען על הנכירות וגנוגיריה שאסרו מדורבנן
משמעות לע"ד להקל בעבדא כו' **שנשותה לו בבר**
הרבה **שנתיים** וכבר כתבתי זה בחודשי ביבמות בטעם
నכן אך שמתה גיורת כדין. ובשטר הכתובה צריך
לכתוב גיורתא דא והכתובה היא רק בסך כתבתת
אלמנת

ומה שהעיר כתירה שהדין שאמ' הצע"ד מנוס
צריך הדין לומר שקר אתה אומר לא נמצא באלו
מגלהין ואיך כתוב הש"ץ שנמצא שם. פשוט לע"ד
שהchein דהס"ק הוא בטעות וצריך להיות בסע"י יא
על הדין שצרכין הדין לפסק הדין מיד אחר שיתבר
לו ע"ז כתוב הש"ץ שכך ממשע באלו מגלהין וכונתו
לדף י"ד שפסיט ר' יוסף שמנודה נהג נדיין ברגל
מהא שדנין ד"מ ברגול ואי לא צית משמתין ליה
ודחי אבוי ודלא לעיוני בדיניה והшиб א"ב נמצאת
מענה את דין ומשמע מרשי' שקיי על ד"מ וכן
מכורחין לומר אף להרמ"א שטונתו להשיג רק שהיל
להזכיר שיהיו ת"ה כדAMD בגמ' משום שצרכן שידעו
איך לעשות. וטעם הרמב"ם והמחבר שלא נקטו הוא
דכין שפרטו כל הדיינם בהכרח צריך שידעו. וכן
lidina אין קפidea בוה רק שהת"ה היחיד יודיע
להשנים שמצרף עמו פרט הדינים דמייה ונבייה
וوردעת המצוות וקבלתו.

א"כ בכלל עיקר תגרות לא נזהה דעתך מזה ואני

ולדבר, דהא פשוט דשני עדים שאינם ת"ח שראו
באותה שהרג את הנפש או חלל שבת והתרו בו שחיב
מיתה. ומש"כ התוט' סוטה אלמא גבי התראה בעין
ת"ח אין לדינה שהתරאות סתם אנשים לא תהיה
התראה דלא ניתן להאמר זה כלל. אלא כוונתם שלן
מוסרים ת"ח שידעו להתראות DSTם אנשים שישוב
לא ידעו או שלא ישמע לסתם אנשים שישוב
המוראה שאין יודע. ולכך גם בגורות מה שאיתא
בבריתא ת"ח הוא רק שידעו מה לומר להנור מקצת
המצוות וכל מה שצרכיכם לדבר אותו. וכן אם גם
סתם אנשים ידעו זה מחתמת שהת"ח אחד יאמר להם
תחלת סני ולכך לא הזכיר זה הרמב"ם.

וזאי שהוכיר הרמב"ם שייהיו ת"ח ברפ"ג מסוטה
ובפ"ה מרצו ה"ח התם דעושים וזה היב"ד צריכין
למספר ת"ח כדי שזואי ידעו וגם יתקבלו דבריהם
אבל בגורות שא"צ לבא דוקא לפני ב"ד שבעיר דטא
יכול לבא לפני כל אדם להתגידי שיק רך לומר להם
שידעו מה לעשות ואם יודען ושאן אף שאינם
ת"ח ורך שצרכיך לעין מה שהרמ"א הטסיף על לשון
המחבר שנקט כהרמב"ם ושלשה עומדים שייהיו ת"ח
משמעותו שפלייג ומזריך שיהיו ת"ח דוקא. אבל
זה א"א לומר כלל שיצטרכו ת"ח דוקא שהרי בימי
דוד ושלמה לא קבלו גרים ומ"מ נתגידי הרבה
גרים כמשמעותו דף ע"ט א"כ מוכרחין לומר
שהධויות ניירות נטפורש ברמב"ם פ"ג מאיב' הטז
ת"ח ודי לא היו עושין שלא כהונן ואם אף רך
לכתחילה היו צריכין שייהיו היב"ד ת"ח לא היו חושדין
אף הדירות כשרים לעשות דבר שאין להם לעשות
כמו שלא נחשדו לפסק שאר דיןיהם השיעים לב"ד
ולת"ח אלא משמע שאף לכתחילה יכולם כל שלשה
ישראל לגיר רך שצרכיך לידע אם עשו כדין. וכן
מכורחין לומר אף להרמ"א שטונתו להשיג רק שהיל
להזכיר שיהיו ת"ה כדAMD בגמ' משום שצרכן שידעו
איך לעשות. וטעם הרמב"ם והמחבר שלא נקטו הוא
דכין שפרטו כל הדיינם בהכרח צריך שידעו. וכן
lidina אין קפidea בוה רק שהת"ה היחיד יודיע
להשנים שמצרף עמו פרט הדינים דמייה ונבייה
וوردעת המצוות וקבלתו.

א"כ בכלל עיקר תגרות לא נזהה דעתך מזה ואני
נען מזה לא רק מצד הדין שאון מקבלין לכתבה
שבבבאל איסות אלא גם מטעם שהוא כמעט ברור כאן
שהדי שלא מקבלת המצוות ורק בפיה אומרת שמקבלת
ובבל' קבלת מצות א"כ רק סוט אחד הוא מטוש
בבכורות דף ל' שאון מקבלין אותו. ולכך לא דשבת

ודוא אין יודעין דין גורות ועם אינס זהירין לקיים כדין אף אם היו יודעין וממילא חסר קבלת מצות אף הקבלה הגורעה שווה ודאי הוא עכוב בගנות. וגם הא ביד של האגנסטרואטיטוון הם פסלין לב'יד דהם כופרין בהרביה עיקרי הדת וועברין על כמה לאוין. עיין בחומר סי' ז' סעי' ט' ועיין בפ' בת שם רעקייא דאף בעבריה דרבנן פסול לדין ולא צריך הכרזה. וגם הוא כודאי שעבורין על כמה איסורין דאוריתא ואף שלא נתקבל עדות עלייהו הוא בגין סהדי שכל ממי שם הבווי אגנסטרואטיטו עלי'ו הוא בחוקת מופקר להרביה איסורין ולכפירה בהרביה עיקרים. וכבר באורתי בתשובה אחת שmorphok לכפירה פסול אף بلا קבלת עדות עלי'ו אף בשונגע להקל ואין עתומי ביורי לחאריך בויה. וכן פשטן שאין הגורות שעשה הרabi של האגנסטרואטיטוון כלום.

ונם אף אם היה בעת קבלת המצות ביום ובב' י' כשר ולא היו ביד בשעת טבילה אף שלחות' וראיש' שהיא שיטה ראשונה במחבר שא'ז ביד בדיעבד מים הא שנים כשרים בעינן כדי שיהיו עדים כטפרש בש' סקי' דודא ידוע לכל שהיתה נברית וצרכין לעדים וכיון שלא ראו הטבילה אין לנו עדים שתבלה וממילא היא בחוקת גייתה ואין לומר דמה שלחו ונשיהם הוא כיווע להם שטבלה ויהיה כדא שכטבו התוס' ביבמות דף מ'יה בשם ים דכין ידוע לכל שטבלה כאלו עומדיין שם דמי. כדי ידוע הוא זה דודאי הוא אפשר שלא טבלה או לא טבלה כדין רק שתגנישים אמרו שטבלה וידין והן פסולות יהheid וליד' להא דתוט' דהיתה בחוקת שמורת דת. ואף להרמביין שהביאו הר'ין ומה'ם בפי' מאיסורי ביאוה ה'יט במא שמרתין דברי הר'ין בדיעבד לא פסלין לזרועיה דהוא בקבל בפני ב'יד למול ולטבול והל' ומול וטбел' שלא בפני ב'יד עי'יש דבוגנוו דו'ין דקל' לעשות נאמן שעשה פשוט דהוא בתגניר ישם שם דרצונות להתגניר באמת יש לתלות חזקה שעשה קבלתו אבל בנחניר שלא לשמה אלא לא לאישות וכחומה שטוא רק מן ההכרה שיש ודאי לתלות שאם אף תוכל לרמות ולא תעשה לקבלת החזקה תרמה שהרי אין לה רצון להתגניר ואין לה חזקה שתעשה לקבלת החזקה ולכין צריך עדים כשרים לכ'יע' ואף בדיעבד צריך שישו שנים כשרין לכ'יע' וכיוון שלא היו שם אלא הנשים היא בחוקת גייתה. (ומשי' בתראי' להליך בין קרוביהם לנשים לא מסתבר אלא הרמ'א איירי באונן שא'ז עדים כבון שאין מכירין אותו לנכרי או כהא דרמביין בטבל לשם שםים וקבע עלי'ו בפני ג' לילך למול ולטבול שחזקת שעשה קבלתו או בגין סהדי שתבלה לנודותה אף שאין שם אלא נשים כדאיתא בתוס''

פירמן כת

בגירות שלא כדין ולענין כבורה בקבורות ישראל

ר אידר תש"ז.

מעיך ידרי ורב הגאנט המפודטס מהויריד הייט אלעוזרי שליטיא הגאנט קענטא, אהיא.

בדבר הגירות שהיה אצל ראבי קאנטואטיווער שלא היה בקבלת מצות כראוי והטבילה לא היתה לפני היב' אלא לפני נשיהם. הנה פשות שהగורות אינה כלום דהא קבלת מצות מעכט הגורות ואיפלו קבל כל דין תורה חז' מדבר אחד מעכט כדאיתא בקבורות דף ל'. וגם ציריך שתהיה קבלת המצות בפני ג' ומעכט אפלו בדיעבד כדאיתא בש' סי' רס"ח סקי'ת. ולמן בעצם יש לפפק על הגירות שיש רבנים שמקובלין הוא בגין סהדי ברובן שאין מקבלות המצות כדוחכית סופן וגם שלא תהא עדיפה מבעלת היהודי שנטגנירה בשביבו שהיא רואה שום הווא מהל שבת ומופקר להרביה איסורין. אך עכ'ין יש מקום לומר שהוא גירות בדיעבד מתוך שאמרה לפני היב' דין שמקבלת מצות התורה ואיירע גם כו' שמקבלת באמת כן אויל דין אף באלו שאין שומרת אה'cin דין תורה שברור לנו שאף בעת הגירות לא קבלת בלבה רק כדורים שבלב' אף שלידי לא מסתבר בשביב אילו ייחידות לסלק האן סהדי ולהחשיב לדברים שבלב אבל אויל וזה טעמייהו ויש עכ'יפ מקומות לו.

וועוד יש מקום לומר טעם גדול דמה שבולה שנטגנירה בשביבו הוא מהל שבת ומופקר בכמה איסורין עשה שהוא סבורה שאין חיוב כי' לשמר המצות וא'כ הוא נבר שנטגניר בין העכ'ים שמפורש בש' סי' שח'יו גר אף שעודין עובד עז' עי'יש הטעם משום שקבל עלי'ו להיות כל היהודים שנחשה קבלת אף שלא ידע כלל מהמצות דיידיעת המצות אינה מעכבת הגירות ורק במידע ולא רצה לקבל הוא עכוב בגירות דהא אין' למד כל התורה יכולה קודם שנטגניר דרך קצת מודיעין. וכן אף שהב'יד אמרו לה שצורך לשמר שבת חושבת שהוא רק הדור בעלמא אבל גם מי שאינו שומר שבת וכדומה טעה לומר שהוא יתודי כשר נמצא שטטעותה קבלה כל המצות שייתודי מהוייב שהוא גירות אף שמהמת זו לא תקאים עכ'יפ המצות. והוא טעם שיש בה ממש להחשיבה לגידות והוא למד זכות קצת על הרבנים המכליים שלא יהשו עוד גרייני מהדיות.

אבל עכ'יפ צריכה לקבל המצות בפני ב'יד, והראביס האגנסטרואטיטווע מסתמא אין עשיין כן

סימן עז

אשה שניישאת אצל ראבי קאנסערוואטאיו
לאיש שנתג'יר אצל ראבי קאנסערוואטאיו
ולא שמר מצוח

טי אודר השני תשליו
סיעיך זידי וורה'ג מהר'ר טמאל טישקן שליט'א
ויה דקאסטה ריאק שлом וברכה לעולם.

הנה בדבר האשה שניישת אצל קאנסערוואטאיו ורבאי
ביסטאנ אושר יהודע למחלל שבת בפרהסיא לבתו
שנולד בסאנן סאלוואדר לאשה נכנית, ורבאי
קאנסערוואטאיו דעם אמר שנייר אווח בעזירוף שני
אנשיט שם אשר זם מחללי שבנות בפרהסיא ואמר
הרב כי שומרי שבת לא נמצאו כלל בסאלוואדר, פשט
שיין הנרות כלות ומפליא אף אם היה גישואין אצל
רב כשר כדי נמי לא היה כלל פטני שזוא נכני
גמර שאין קידושין חטפסין, והי אם היה נעשה נר
אצל ביד שומרי תורה מכון שלא היה אף שעיה אחת
ששומרי מצוחות התורה גורי לא קבל מצוחות כלל שאינו
גנום, אך אם היה גר כדין או שהיה ישראלי ממש
והי הקידושין לפני דוב לאנסערוואטאיו שהוקחתם דעם
בטפחים בעיקרי גמאונה אף ככל יוזע הנברא ממש,
וכיש הכא שיזוע למחלל שבנות בפרהסיא שאין קידושין
ואייכ יש לנו שני דברים ברורים שאין לחוש להקידושין
למן מחותה ליגשא לאיש אחר אבל לא לבון מני
שגבלה לנכרי שטופה מן הכהנות.

ווגני דיזן,

משה פינשטיין

סימן עט

בקודשו שאמרו שהויה לשוחק

ט' מוחשון תשטיין
דוב אודר,

א'

הנה בגין בחור שלחו טבעת וקוטש בתולה את
וואר שני פודט ונחנינה כשוננו על יהה ברצונת
ושפט שאמר לה יהיא מקודשת לי בטבעת זו אבל
זה ה במושב שחוק וליצנות היה ברור להם שהוא
לזהות. אבל אחרי שבארתי לעודם שמא זה היה זה לטה
קידושין אף שזו המקודש והמתקדשת כנני טיו טיו

ראשונות כל, וכן כתבי בסיום עז'ו בנוו בסביבה
שלא מזוי הרכבת אגשים כשרים לפוזע שניחוש טראו
אותן שני פודט כסורים אך שמתיחים מדור איש
וחשונו אין לחוש אף לתגרירא הענקן זיל, הווע וו
להחאה ומלחה כי לזריז אין לחוש כלל מלעל, אבל
טט טעלל להם בין שיזוע שענו מעלה החני איתו
שעה למיט על הקידושין כוון שלא דמע בשעת ביאת
וליכא סוד חסש אפלו אליכא דתגרירא הענקן זיל,
אבל לדינן בכל אוטן אף אם ידע אונשי כשרין
לעוזות שהו זיין טין טיש ושותו איתו כלות ונברט כוון
שלחן הר' פי' קידושין עטב אישור חמוץ מכשוגה
במל גרעת בלא קידושין הר' אף אם היה יוזע שלא
זה במל ביאת ונתה לא היה לו החוקה כוון זעוי טעה
איסור יותר חמוץ, סוף דבר אין לחוש כלל לנישואיה
שכ' השני היה מחותה לנשא לכל אוטן מזד וו

ווגני דיזן,

משה פינשטיין

סימן עז

אשה שניישאה אצל רעפראטער ורבאי

אי דרייך אודר השני תשליו.

מעיך זידי גרב הגןן מהר'ר זידיה פרגעל
שליט'א, דוב הראשי לתל אביב יט'
כלות וברכה לטעת.

הנה בגין האשה אשר בבר השבתי בתשובה לעיל
שאנץ סובר טיענושואה אצל רעפראטער ורבאי אינן
כלות חקי לתגרירא הענקן זיל אונט כלות, וחני וויאת
בדברי יהאה ספק נטח כי האילת של וכותבה של גראבי
פיעז שהוא רעפראטער איזוק וויאן מה לתבד יותר,
ובכל צרך ליזע כי אלו הוולכת לרטפראטער ורבאי,
לא יעשה צד וויאק אצל רב ממש, וחגטפראטער כלות
טפחים גמורין בכל עיקרי גמאונה וויאן מה להחזר
אהוות, ובella זה ליכא כלל גען ערעית קידושין איזלט
סמי דבר אונט היה שטט דבר לבען או זאשא יותר.

ווגני דרייך וטלט ווועו, דיזן,

משה פינשטיין

לא הייתה מבטלת הגרות, ונמצא שגם אם אולין בתר המעשה היא גיורת ובין אם ניול בתר אם הייתה יודעת נמי לא יתבטל הגרות, שכן אין לנו לומר שנייל בתר אם הייתה יודעת רק זה ולא זה. והוא טעם גדול שכן הוא ספק אצלנו, גם יש לדין מהא דכוונות דף ע"ד דתנתה דלא אפשר לקוותה ע"י שליח לא היו תנאה דמתעם זה הילצה מוטעת כשרה שכן גם בגנות שא"אקיימים ע"י שליח שהיא עצמה צריכה לטבול ולקיים המצוות אין לבטל מצד תנאי ומצד טעות, ולא מצאתי בזה ברור בדברים לעת עתה.

ולכן אם קבלה המצוות ממש שהיא גיורת אף שהיתה כונתה לשם נישואין, מסתבר שהיא בדיון גיורת אף לאיסורי אונאה דגר שנאמרו הרבות לאיזין בב"מ דף נ"ט. ויש לו לישangan.

והנני יגידו

משה פינשטיין

סימן קפה

איך להתנהג מנהלי המקווה כשרוצים הකאנסערוואטיוון להטביל גרים בהמקואה

יג ניסן תשכ"ב.

מע"כ יידי הנכבד מאד ירא ה' מרבים מר דיר
מויה ר' שמעון עסקווייז שליט".

הנה בדבר המקות שנבנה ע"י העוסקים לשם שמיים כדי שייהי בקהל לשמור הטבילה בזמנה ושלאל יצא חיו מכשול לבנות ישראל כשייצרכו ליטע למרחוק, ונעשה שאלה איך להתנהג בשורזה רב מהקאנסערוואטיוון להטביל שם גר וגירות אשר כמעט ברור שאין עושין הגנות בדיון אבל כלל יגוחם יש לחוש למחלוקה, הנה בעצם כל ענייני הגנות אע"ו אלו שעושין רבענים כשרים אין דעתך נזונה מהם וכן ואדי רוח כל חכמים אינה נזונה מהם הדורי גורותן הוא לשם אישות, ואף שבידיעך הם גרים הוא דוקא כשכלו לקיים כל המצוות הרי כמעט שיזוע שרוכן אף שאמרין שמקבלין מצות הוא רק לרמות את הביד וכחווינן שטוףן מוכחים שאינם מקיימים המצוות, וכ"ש הגנות שעושים הקאנסערוואטיוון שאין בודקים כלל בזה וגם הוא הרבה דיני התורה שאף הם בעצם

עליו זו מצות שאין מונעין אותו מישיבת הארץ ולא בא לומר אלא שאין ביד מקבלין אותה, אין כוונתו משומש לשנון אין מקבלין הוא רק דין ודילכתלה דזה שאינו בדיון ג' תושב ואין מצוין להחיזתו הוא אף בדיעבד ורק שלענין יתרה היישוב שאין מונעין אותו הוא מסברא מאחר דיליכא חשש דמו יחתיאו. עכ"פ כיוון דבחסרון קבלת מצות אחת אינו גוריקשה דהרי נברית זו לא קבלה עליה אישור לאו דעבד, ואף שלא ידעה מהאיסור שודאי גורש לא ידע שום מצוה נמי הוי גורש אם קיבל עלו לנחוג בכל דיני ישראל כשידעם מהם כמפורט שבת דף ס"ח בגור שנטగיר בין הנקרים שהוא גור אף שלא ידע מאיסור ע"ז ומאיסור שבת כלל, וגם בסברא פשוט הוא דתא אינו צריך למדוד כל הש"ס והש"ע קודם שיתגיר, מ"מ לאו זה דאייסור עבד אילו הייתה יודעת מהו לא הייתה מתגירת והוינו אכן סהדי שלא הייתה מקבלת מצוה זו.

ובארתי דכיוון דגורותה היה ע"פ חזקה שנגהה בדרכי ישראל שהרי לא היו ב"ד בשעת טבילהה דהא הוצרך ר' יוסף להכשרה מטעם דאי אסוי מי לא טבלה לנזהה ובחזקה לא שירח חסרון קבלת מצוה אחת דעכ"פ הוחזקה שהיא מקימת מצות התורה מהמצוות שתקיים כשתדע מהם אף שלא ראיינו שקיימה אותן ואיך כשראיינו אדרבה שלא קיימה אותן דתלינן שלא ידעה מצוה זו וכן לכט לכא חסרון דקלות מצות, ולא אמרין להיפוך דומה שהיא נשואה לעבד איכא חזקה דלא קבלה לאו זה הדורי מתחלה והתנגןותה בדיוני ישראל הייתה נשואה להעבד וממי לאינה גיורת בשביב התנגןותה בשאר המצוות בדיוני ישראל, משום דזה שבולה הוא העבד אינו ידוע לעלמא כל כך כמו התנגןותה בדיוני ישראל שראוין אותה הרבה בני"א שquina מאכלי כשר וטוובלת לנזהה שאין צורך לדברים אלו שידעו מי הוא בעלת ולכט בינו נזרחות הוא מצד חזקה לא שירח שתתבטל בטoutes דאי"א שישתנה זה שהוא כעין מציאות. אבל בעובדא זו שלא הוחזקה בתנגןותה ודניון רק מצד קבלת הגנות בשעת הטבילה אפשר גם בגנות איכא דין טעות לבטל הגנות.

ואם נימא שגורות לא מתבטלת אולי הוא משום דיש לתלות דכיוון דוכות גדול הוא בעצם וטובה היותר גודלה, לא שירח שתתבטל בשביב שלא נעשה הדבר שבשבילו נתגירה מטעם דאם הייתה יודעת וה מתחלת לא הייתה מתגירת. הדורי יש לומר אדרבה אם הייתה יודעת מעת קדשות ישראל וקדושות המצוות

שקרוין אדאפטירן והחויקו לילד של יהודים באשר שנן אמרו להם היטרוריים, פשוט שכיון שמי שאמרו להם שומר תורה אינם נאמנים לומר שהוא של יהודים, ויש להזכיר גם כודאי משל נכרים מאוחר יותר המדינה הם נכרים אף באלו היטריטם שיש בהם הרבה יהודים ובפרט שנណן על קליפארניה שם היה הילד שהיהודים שמה והם מעט מועיר, ורק להסביר המקה אמרו שהוא של יהודים. וכן שפיר עשה מנהל הישיבה שאינו רוזה קיבלו ללמידה בהישיבה עד שיטרילוחו לגנות עד ביד.

ונגה אם כאשר בא לידי היה כבר מטל צריין גם להחטף דם ברית בפניי ביד קודם הטבילה שבמדינה זו אין ראה מהAMILה שהוא משל יהודים כי גם הנכרים נימולים בכך. ואם בא לידי קודם הטפת דם ברית, כי יש לאמדד שתיו אגשים שתיו שם שנסתפקו שהוא משל נכרים, שכן אין שלא חשבו כלום להיות ביד אבל זה ידעו שתינוק הזה נימול להתגונג ביהדות שהוא סני למילה שצרייך שהיה לפני ביד באמ הוא משל נכרים, אף שלא כיוונו להיות ביד ולוכות במילה אף שהטבילה צריין שיטרילוחו לגרות בכוונות ביד מדין זכות, וזה רק מטבילון אותו עד ביד איך הובא בכתבות דף י"א ולא אמר מלין ומטבילון עד ביד אלמא דלהAMILה אף שצרייך שתיהה בפניי ביד אין צורך לכוונות הביד. ואפי שאולי יש קצת ספק שאלוי כל אלו שהיה בשעת המילה האמינו שהוא משל יהודים. הרי עצם הדין לצרייך שתיהה בפניי ביד אין צורך לכוונות הביד.

אין לחוש קצת הספק בזאת.

ונגה זה שתילין שהוא משל נכרים מדין הרוץ ולא משגheiten על מה שאמרו הפסולים לעוזות שהוא משל יהודים משומם להסביר מקח אמרו זו ג' פושת שהיא אחר הטבילה כשר לישא בת ישראל דבלא זה היה החש ממור שהיה אסור לישא בת ישראל מדין אסופי. ואם נימא שלחומרא יש עכ"פ לחוש למה שאמרו שהוא משל יהודים נמי אין לאטרו לבת ישראל, הרי אכן הפה שאסר הוא הפה שתהייר דוא אמרו שיזען שהוא משל איש ואשתו שנתגרשו, ואם נאמין להם שהוא משל יהודים יש לאטמן גם שהוא של אשה מבעלת שהוא מילא כשר. אך אם ע"ז שהוא משל יהודים היו נאמנים מדינה מאייה טעם לא היה בזה הפה שאסר להאמנים שהוא של אשה מבועלת אבל לדינא אין צורך להה שמי לחומרא אין לחוש לרבריהם נגד הרוב והוא נכרי בחזא

אין מקימים ולא יזרשו מהגרים שיקיימו יותר מכפי שהם עצם מקימים. ולכן אף שם בא רב כשר עשות גרות לא שייך שמנהלי המקה לא ניתן לה. כיון שרבע מורה הוראה עשות אין להם לבדוק אחריו ויש להם להוכיח שמסתמא עשה כאן לכחיש לענין שיחיה גור בדיעבד, ועל מה שעושה לכתלה מסתמא יש לו טעם רשאי ובמה שלא יכולת לו להתחשב הדיות. אבל אחר האנטיסטרואטיזם האDOI יש לחוש שעושין שלא בדין שמקבלים אף בלא יכולת מצות וגם עצם המילה וטבילה הם עושים שלא בכדי כשר, ולכן מן הראוי היה שלא להתmesh במקה זו לנגורות שלהם. אבל בזין לראות שיויתה באופן שלא יהיה מה מהילוק דהיתנו לעין אותו שיקחו רב מומחה אשר יצרכי לו עוד שנים כשרים, שמסתבר שלא יקפידו אם אין חשבין אותן לרוב מומחה שהרי אף מן הרבנים הקיימים יש הרבה שאין מחזיקין אותן למומחים וגם הם עצם אין סבירין שהן מומחים ואין להם להקפיד. ואם לא יקבלו עזה זו ויאמרו שם עצם מומחים או יש חלוק דלאלו שננתנו מעות על בניית המקה א"א למונעם ואין למנחי המקה שום אחריות על מעשיהם, אבל לאלו שלא נתנו מעות על הבניין אין יכולין לثبتו בטענה שינחו אותם אין להגיהם כי לא שייך בזה איבת ומחילקה שיכולים לומר להם רק לנשים נעשה לכל הרוצה לטבול אבל לשאר צרכיהם הוא רק לאלו שנשתתפו בתבנין.

ידיזן

משה פינשטיין

פימן קבו

באמרו הקרים על הילד שלקחוונו לנדרו לבן שהוא של יהודים מאשה שלידה לבעה ואינם שומר תורה איך דינו

כיה וגמו תשביין.

מע"כ יידי מהרי"ד דוד האלפערן שליט"א.

ונגה בדבר הילד אשר לקחוונו איש ואשתו שחן שומר תורה ואינם להם בנים גדלו לבן